

POSELSTVÍ JEHO SVATOSTI BENEDIKTA XVI. K SVĚTOVÉMU DNI MISIÍ 2011

„Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás“ (Jan 20, 21)

Na začátku nového tisíciletí křesťanské epochy, u příležitosti Velkého jubilea roku 2000, ctihodný Jan Pavel II. naléhavě zdůrazňoval, že je třeba obnovit úsilí o to, aby se evangelní zvěst přinášela všem se stejným nadšením, „jaké bylo vlastní prvotním křesťanům“.¹ Je to ta nejcennější služba, kterou církev může poskytnout lidstvu i každému jednotlivému člověku hledajícímu nejhlubší důvody pro to, aby prožíval svůj život v plnosti. Stejná výzva zaznívá proto každý rok při slavení Světového dne misí. Neustálé hlásání evangelia totiž oživuje církev, její horlivost i jejího apoštolského ducha a obnovuje její pastorační metody, aby stále lépe odpovídaly novým situacím – i těm, jež vyžadují novou evangelizaci – a aby je oživovalo apoštolské zanícení: „Misie totiž obnoví církev, upevní víru a křesťanskou identitu a vnese novou horlivost a nové stimuly. Víra zesílí předáváním! Nová evangelizace křesťanských národů najde podnět a oporu v práci pro misii na celém světě.“²

Jděte a hlásejte

Tento cíl se ustavičně oživuje slavením liturgie, zvláště eucharistie, která vždy končí mandátem daným apoštolům od zmrtvýchvstalého Ježíše: „Jděte...“ (Mt 28, 19). Liturgie vždy povolává „ze světa“ a znovu posílá „do světa“, abychom svědčili o tom, co jsme zakusili: o spásanosné moci Božího slova, spásanosné moci Kristova velikonočního tajemství. Všichni, kdo se se zmrtvýchvstalým Pánem setkali, pocítili potřebu hlásat ho druhým, jak to učinili i emauzští učedníci. Poté, co poznali Pána při lámání chleba, „ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů“ a oznámili jim, co se stalo cestou (Lk 24, 33–34). Papež Jan Pavel II. nás vyzýval, abychom byli bdělí a připravení, „rozpoznali jeho tvář a běželi za našimi bližními s velkou zvěstí: ‚Viděli jsme Pána!‘“³

Všem

Adresáty evangelního hlásání jsou všechny národy. „Církev je svou podstatou misionářská, protože odvozuje svůj původ z poslání Syna a z poslání Ducha Svatého podle plánu Boha Otce.“⁴ To je „milostí a vlastním povoláním církve, a ona v něm nachází svou nejvnitřnější totožnost. Církev existuje právě proto, aby hlásala evangelium“.⁵ V důsledku toho se nikdy nemůže uzavírat sama do sebe. Zapouští kořeny na

¹ JAN PAVEL II. Apoštolský list na závěr jubilejního roku 2000 *Novo millennio ineunte* (6. ledna 2001), č. 58. Praha: ČBK, 2001.

² JAN PAVEL II. Encyklika o stálé platnosti misijního poslání *Redemptoris missio* (7. prosince 1990), č. 2. Praha: Zvon, 1994.

³ JAN PAVEL II. Apoštolský list na závěr jubilejního roku 2000 *Novo millennio ineunte* (6. ledna 2001), č. 59. Praha: ČBK, 2001.

⁴ II. Vatikánský koncil. Dekret o misijní činnosti církve *Ad gentes* (7. prosince 1965), č. 2. *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha: Zvon, 1995.

⁵ PAVEL VI. Apoštolská exhortace Hlásání evangelia *Evangelii nuntiandi* (8. prosince 1975), č. 14. Praha: Zvon, 1990..

určitých místech, aby mohla jít dále. V souladu s Kristovým slovem a pod vlivem jeho milosti a lásky začíná být její činnost naplněně přítomná mezi všemi lidmi a národy, aby je vedla k víře v Krista.⁶

Tento úkol neztratil svou naléhavost. Naopak, „poslání Krista Vykupitele, které je svěřeno církvi, zdaleka ještě není splněno. Jediný pohled na lidstvo v jeho celku ... nám ukazuje, že toto poslání vážne dosud v začátcích a že my se ze všech sil musíme zapojit do práce na jeho splnění“.⁷ Při myšlence na to, že po dvou tisících letech ještě existují národy, které dosud neznají Krista a nikdy neslyšely o jeho poselství spásy, nemůžeme zůstat v klidu.

A nejen to. Dokonce se ještě rozšiřuje zástup těch, kteří sice hlásání evangelia přijali, ale zapomněli na ně, opustili je a již neuznávají svou příslušnost k církvi. I v tradičně křesťanských společnostech se dnes lidé z mnohých skupin odmítají otevřít slovu víry. Vlivem globalizace, myšlenkových proudů a panujícího relativismu dochází ke kulturní změně. Ta pak vede k mentalitě a k životnímu stylu, který nedbá na evangelní poselství, jako kdyby Bůh neexistoval, a za jediný životní cíl přespříliš prosazuje hon za blahobytem, snadným ziskem, kariérou a úspěchem, a to i na úkor morálních hodnot.

Spoluzodpovědnost všech

Všeobecná misie zahrnuje všechny, všechno a stále. Evangelium není výlučným majetkem toho, komu se dostalo, ale darem, který je třeba sdílet, a dobrou zprávou, kterou je třeba předávat dál. Tento dar a zároveň úkol není svěřen jen některým, ale všem pokřtěným, kteří jsou „rod vyvolený ... národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví“ (1 Petr 2, 9), aby hlásal jeho podivuhodná díla.

Všechny ostatní aktivity jsou součástí misie. Pozornost k evangelizačnímu dílu církve a spolupráce na něm se nemůže omezovat jen na některé okamžiky či zvláštní příležitosti, ani ji nelze považovat jen za jednu z mnoha pastoračních činností; misijní rozměr církve je podstatný, a proto je třeba vést ho stále v patrnosti. Důležité je, aby se jednotliví pokřtění i celá církevní společenství v misi angažovala nikoli sporadicky a občasně, ale trvale, aby se misie stala formou jejich křesťanského života. Samotný Světový den modliteb za misie není jen ojedinělým momentem v průběhu roku, ale vzácnou příležitostí zastavit se a uvažovat o tom, zda a jak odpovídáme na povolání k misi. Tato odpověď je pro život církve podstatná.

Globální evangelizace

Evangelizace je komplexní proces a zahrnuje různé prvky. Mezi nimi byla vždy zvláštní pozornost v misijní animaci věnována solidaritě. To je také jeden z cílů Světového dne misí, který prostřednictvím Papežských misijních děl povzbuzuje k pomoci při plnění úkolů evangelizace na misijních územích. Patří sem podpora institucí potřebných pro stabilizaci a konsolidaci církve prostřednictvím katechetů, seminářů a kněží, ale také úsilí o zlepšení životních podmínek lidí v zemích, kde nejvíce hrozí jevy chudoby, podvýživy (zvláště u dětí) a nemocí a kde není dostatek zdravotnických a školských zařízení. I to patří do misijní činnosti církve. Tím, že hlásá evangelium, si bere lidský život plně k srdci. Jak zdůrazňoval služebník Boží Pavel VI., je nepřipustné, aby se při evangelizaci zanedbávala témata týkající se rozvoje člověka, spravedlnosti a osvobození od každé formy útlaku – samozřejmě s respektem k autonomii politické sféry.

⁶ II. Vatikánský koncil. Dekret o misijní činnosti církve *Ad gentes* (7. prosince 1965), č. 5. *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha: Zvon, 1995.

⁷ JAN PAVEL II. Encyklika o stálé platnosti misijního poslání *Redemptoris missio* (7. prosince 1990), č. 1. Praha: Zvon, 1994.

Nezajímat se o časné problémy lidstva by znamenalo „zapomínat na poučení evangelia o lásce k trpícímu a potřebnému bližnímu“.⁸ To by pak nebylo v souladu s postojem Ježíše, který „obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagogách, hlásal radostnou zvěst o Božím království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu“ (Mt 9, 35).

Tak se díky zodpovědné účasti na misii církve každý křesťan stává budovatelem společenství, míru a solidarity, které nám daroval Kristus, a spolupracuje na uskutečnění Božího spasitelského plánu s celým lidstvem. Výzvy, s nimiž se lidstvo setkává, podněcují křesťany, aby kráčeli spolu s ostatními, a misie se stává integrální součástí této cesty se všemi. V ní neseme – i když v hliněných nádobách – své křesťanské povolání, neocenitelný poklad evangelia, živé svědectví o zemřelém a zmrtvýchvstalém Ježíšovi, s nímž jsme se v církvi setkali a jemuž jsme uvěřili.

Kéž Světový den misí v každém oživí radost z toho, že jdeme vstříc lidstvu a všem přinášíme Krista, a také touhu po této cestě kráčet. Jeho jménem ze srdce uděluji apoštolské požehnání vám všem, zvláště těm, kdo se nejvíce namáhají a trpí pro evangelium.

Vatikán, 6. ledna 2011, slavnost Zjevení Páně

BENEDICTUS PP. X

⁸ PAVEL VI. Apoštolská exhortace Hlásání evangelia *Evangelii nuntiandi* (8. prosince 1975), č. 34-34. Praha: Zvon, 1990.

